

Lieve mensen,
In Varsseveld organiseerden we, met alle kerken samen, een herdertjestocht. Alle scènes van het kerstverhaal werden uitgebeeld op verschillende plekken in het dorp. De route eindigde in ons eigen kleine kerkje. Daar, onder de ster, zaten Jozef en Maria en het kindje Jezus.

Hilary Pfeifer

Jezus was Myrthe. Een meisje van ruim 5 maanden oud. Ze had volgens mij een roze truitje aan, zat op schoot bij haar moeder en keek met een eigenwijs snoetje om zich heen.
Ze was een geweldige Jezus.

Alle andere spelers hadden van te voren nagedacht hoe ze hun rol moesten invullen.
Er was kleding gehuurd, want een engel heeft nu eenmaal grote witte vleugels en herders dragen lange jurkachtige gewaden met een touw om hun middel geknoopt.
En zo **speelden** we dat we goed nieuws kwamen brengen, en we **speelden** dat we op de schapen pasten en schrokken van de engel die van achter een boom tevoorschijn kwam, en we **speelden** dat we een ster zagen en hem volgden naar de stal.
Alleen Myrthe speelde niet. Zij was gewoon.

En ook als haar moeder niet in een lange blauwe jurk op een strobaal onder een plastic ster had gezeten, was zij nog steeds een lichtpuntje voor ieder die haar zag. Met haar heldere oogjes, haar open blik en stralende lach.

Sommige herders dragen een spijkerbroek en gympen.
Sommige engelen werken in de supermarkt achter de kassa, of zijn automonteur.
Sommige wijzen staan op een plein te roepen, opdat iemand zal horen van hun visioen.
En soms wordt het Licht gebracht door een klein meisje in een roze trui.

Mooie dagen gewenst en een hartelijke groet, Nicoline Swen

Voor iedereen die zoekt naar een thuis!

Ik wens je een tafel om brieven te schrijven
ik wens je een thuis om blij hier te blijven

Ik wens je een theepot een tas vol geheimen een kachel en warmte om nooit te verdwijnen

Ik wens je een gang met tientallen deuren
ik wens je een tuin in geuren en kleuren

Ik wens je een raam om naar buiten te turen
ik wens je veel vrienden en ook goede burens

Ik wens je de zon en ik wens je de maan en dat je kunt kiezen waar te gaan en te staan

Ik wens je een weg vrij van lelijke kuilen
ik wens je een boom om bij regen te schuilen

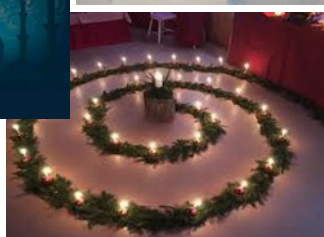
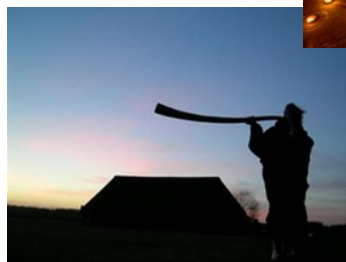
Ik wens je een boek voor donkere dagen en dat je nooit nooit meer je lijf hoeft te wagen

Ik wens je een sleutel een hand in jouw hand een fiets en een bal en veel liefs in dit land

- Jana Beranová

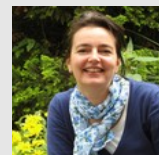
Iemand was zo onverstandig om (aan mij) een 'foute kersttrui' te vragen!

Dat wij het Licht van Kerst mogen en kunnen doorgeven

Lieve mensen,

Heel lang geleden was de tijd van Advent (ook) een periode van veertig dagen. Een rustige, stille tijd. De oogst was binnen, de dagen donker, en zo werd het verlangen naar het lichter worden van dagen bewust beleefd. De laatste weken heb ik ook bewust ervaren hoe vroeg het donker werd. Meer dan andere jaren. En dat dat goed kan zijn. Dat ook het donker nut heeft. Dat de natuur wat eerder mag gaan rusten. Dat ik dat ook zou mogen. Toch blijft dat moeilijk, in een maand die veel vraagt. Of in een jaar waarin er veel is gebeurd. Hoe krijg ik dat bij elkaar? Wat is de boodschap van dit jaar? Ik zoek nog. Eenvoudig en ingetogen, dat zijn de woorden die bovenaan staan. Vanmorgen maakte ik een wandeling in een betoverde wereld, van stilte en rijp. Geen mens te zien of te horen. Wel de ganzen, die hun V van vrijheid en vrede voor mij uitrollen. Wat een geluk, dat ik een stukje van de wereld ben.

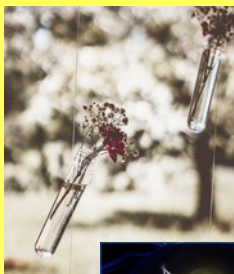

Hartelijke wintergroet, Helene Westerik

Het was een gewone ochtend, die bijzonder werd door de mensen bij wie ik op de koffie ging. Over gedichten ging het, best een talig onderwerp, maar toch ook weer niet. Omdat gedichten beelden op kunnen roepen, en dat gebeurde er. Aan het einde van de ochtend vroeg ik de deelnemers of ze een titel voor het gedicht van hun leven zouden kunnen bedenken. 'Anders' zei het buitenbeentje, 'Luistervink' zei de stille meneer, 'Hondendame op zee', zei de kapiteinsvrouw die haar man en haar hondje zo mist en 'Voor altijd moeder' zei de vrouw wiens kinderen een paar jaar na elkaar overleden.

Wat zou de titel van het gedicht van jouw leven zijn?

Misschien een mooie vraag voor bij het Kerstdiner, of voor een stille kerstmorgen.

Lees-of cadeautip: Vasistas van Claudia de Breij – woorden om de wereld te begrijpen.

Je denkt dat je alleen bent
En dat niemand naar je kijkt
Je denkt dat je voor niks rent
Dat je toch nooit iets bereikt
Je denkt dat niemand ziet
Hoe ongelooflijk hard je werkt
Je denkt dat al jouw moeite
Door geen mens wordt opgemerkt

Maar...ik zie jou
Ik zie jou
Ik zie jou

Ik hoorde dat er steeds meer mensen zijn die weer analoog gaan fotograferen. Jonge mensen die de tijd nemen voor het maken en ontwikkelen van een foto. Wat hoopvol!

Wat zal 2023 ons brengen?
Of anders gezegd: hoe wil ik,
hoe wil jij het nieuwe jaar
ingaan?

Weet dat, als je zoekt naar je troost, jij zelf ook troost kunt zijn.

Zing of bid – mel. Lof zij de Heer

Ga dan op weg en laat hoop en verwachting je leiden,
ga en ontdek wat vandaag nog voor jou is verborgen.
Houd op het licht altijd je ogen gericht.
Dat zal je kracht zijn voor morgen.

